

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Společnost ochránců životního prostředí**, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2004, čj. ÚPS/18/4170/04/Zá, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 3. 2006, čj. 15 Ca 98/2004 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

Odůvodnění:

Městský úřad Litoměřice (stavební úřad) vydal dne 28. 8. 2003 územní rozhodnutí čj. SÚ/568/03/Be, kterým povolil umístění stavby „II/247 Litoměřice – přivaděč k průmyslové zóně Prosmky“ a stavby „Okružní křižovatka Žernosecká ulice – Litoměřice“. Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 4. 3. 2004, čj. ÚPS/18/4170/04/Zá, změnil rozhodnutí stavebního úřadu v podmínkách pro umístění stavby a projektovou přípravu a v ostatních částech odvolání zamítl.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 2. 3. 2006, čj. 15 Ca 98/2004 - 40, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížností opírající se o stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem, § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení před správním orgánem, a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí; jakkoliv posledně uvedenému důvodu své námitky výslovně nepodřadil.

Namítl, že krajský soud chybně označil žalobní námitku dovolávající se neúplnosti návrhu stavebníka za námitku, která stěžovateli jako občanskému sdružení nepřísluší. Pokud navrhovatel podá neúplný návrh, procesní předpisy stanoví jednoznačně další postup, podle kterého je návrh nutné doplnit, k tomuto doplnění musí být stanovena lhůta a navrhovatel musí být poučen o procesních následcích nedoplnění návrhu. Nesplnění těchto povinností ze strany stavebního úřadu se podle stěžovatele přímo dotklo i jeho procesních práv, neboť má (stejně jako všichni ostatní účastníci) právo seznámit se s úplným návrhem územního rozhodnutí a dalšími podklady a k tomuto návrhu se vyjadřovat.

Dále stěžovatel namítl, že v žalobě i v odvolání jasně formuloval, v čem spočívá porušení zákona s dopadem do jeho procesních práv. Stěžovatel postupem podle § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), požadoval informace o zahájení územního řízení, a proto bylo povinností stavebního úřadu uvědomit jej neprodleně po obdržení návrhu na zahájení řízení; přitom se nejedná o úkon v režimu stavebního zákona a není tu ani zákonem stanovená možnost doručování veřejnou vyhláškou. Stavební úřad tak ovšem neučinil, a touto zjevně nezákonnou nečinností zkrátil stěžovatele na jeho právech. Stěžovatel byl povinen vstoupit do řízení do osmi dnů od zahájení řízení, což stavební úřad svým postupem, resp. svou nečinností, zmařil a stěžovatele tak do budoucna vystavil výrazné právní nejistotě, kdy jeho účastenství v řízení mohlo být zpochybňováno. Podle stěžovatele mohla mít tato skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí, např. tímto postupem mohla být opomenuta další sdružení. Stěžovatel požadoval tuto skutečnost prověřit, což však žalovaný neučinil. Krajský soud se s těmito námitkami vypořádal podle stěžovatele nedbale a nedostatečně.

Krajský soud podle stěžovatele opomněl i jeho tvrzení, že příslušný dotčený orgán ochrany veřejného zdraví nezjistil spolehlivě skutečný stav věci, když souhlasil se stavbou dříve, než do ní byla včleněna okružní křižovatka. Požadavek dopracovat hlukovou studii na nové řešení stavby tento orgán odložil na dobu, kdy již stavba bude umístěna a ve stavebním řízení se bude rozhodovat pouze o technických a organizačních detailech závazně umístěného řešení. Žalovaný se snažil nevěrohodně nahrazovat chybějící expertní podklad neveřejným a blíže nespecifikovaným „projednáním se zpracovateli hlukových studií“, aniž by toto bylo ve spisu doloženo; spokojil se s neoficiálním předjímáním výsledku doplnění hlukové studie s tím, že hluk z okružní křižovatky nemůže ovlivnit nejbližší obytné stavby. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na § 30 a 31 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů, a nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, podle kterých je před hlukem chráněn především venkovní prostor a teprve poté se soustřeďují protihluková opatření na ochranu vnitřních prostor. Stěžovatel namítl, že zde soud využil zjevných výmluv žalovaného v napadeném rozhodnutí a posoudil je jako „vyřízení“

odvolací námitky č. 7 (dotčené orgány státní správy posuzovaly jen silnici II/247, nikoli okružní křižovatku). Soud přitom neměl přezkoumat pouze formální náležitosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení, ale byl povinen přezkoumat i jejich obsahovou správnost, tj. zda se stěžovateli dostalo správného, zákonného a přesvědčivého vyřízení jeho odvolacích námitek týkajících se hlukové zátěže v území.

Stěžovatel se domnívá, že krajský soud reagoval vyhýbavě i pokud jde o žalobní bod č. 8, podle nějž se dotčené orgány státní správy, např. Hasičský záchranný sbor, Okresní úřad Litoměřice – referát životního prostředí, Městský úřad Litoměřice – odbor rozvoje města, vyjádřily pouze k silnici II/247 a nikoliv k okružní křižovatce. Stěžovatel ve svém odvolání přesně označil odvolací důvod a nemusel zacházet do detailů, protože žalovanému byl k dispozici správní spis a žalovaný byl povinen provést úplný přezkum. V žalobě pak vymezil, která vyjádření a stanoviska dotčených orgánů považuje za chybná. Jednalo se o stanoviska orgánů ochrany prostředí a orgánů, které mají působnost v oblasti územního rozvoje. Neprojednání celé umísťované stavby s těmito orgány stěžovatele zkrátilo na jeho právu na správné, zákonné a přesvědčivé vyřízení odvolacího důvodu. Závěr krajského soudu, že se touto námitkou nemohl zabývat pro její nekonkrétnost, považuje stěžovatel za pouhou výmluvu.

Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, jak se krajský soud vypořádal s žalobním bodem č. 9 o tvrzené nerovnosti mezi účastníky, neboť soud pouze opsal nesrozumitelné tvrzení žalovaného. Pokud bylo doručováno části účastníků do vlastních rukou a ostatním účastníkům veřejnou vyhláškou, jednalo se o porušení zásady rovnosti účastníků s vlivem na dotčení práv stěžovatele. Pokud by bylo po nesprávném doručení doručováno bez vad, tedy všem veřejnou vyhláškou, měli o tom být všichni účastníci poučeni; v opačném případě není odstraněna nejistota v určení okamžiku pro plynutí procesních lhůt.

Konečně pak stěžovatel zpochybnil také posouzení otázky podjatosti pracovníků krajského úřadu krajským soudem. Domnívá se, že nelze pochybovat o naplnění § 9 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože pracovníci správního orgánu, kteří se účastnili odvolacího řízení a rozhodování, byli v takovém poměru k navrhovateli, že zde musela být důvodná pochybnost o jejich nepodjatosti a nestrannosti. Tito pracovníci měli sami upozornit na svou reálnou závislost a měli postupovat podle § 11 správního řádu. Vzhledem k tomu, že tak neučinili, stěžovatel uplatnil námitku sám. V příloze kasační stížnosti stěžovatel podrobně polemizoval s právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v rozsudku ze dne 16. 12. 2004, čj. 2 As 21/2004 - 67 (č. 503/2005 Sb. NSS), z něhož vycházel i krajský soud. Stěžovatel má za to, že před účinností zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „nový správní řád“), bylo možné postupovat analogicky podle § 7 odst. 5 správního řádu a věc měla být postoupena Ministerstvu pro místní rozvoj. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační

stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel především namítl, že krajský soud chybně posoudil žalobní námitku neúplnosti návrhu na zahájení územního řízení jako námitku, která stěžovateli, jako občanskému sdružení, nepřísluší. Správní soudy konstantně judikují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005 - 118, www.nssoud.cz, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, čj. 5 A 98/98 - 109, ASPI), že pokud je žalobcem ve správním soudnictví občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí, avšak jen potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Stěžovatel, který je občanským sdružením založeným za účelem ochrany přírody a krajiny, v žalobě netvrdil, na jakých konkrétních procesních právech byl uvedeným postupem stavebního úřadu zkrácen (mimo obecně tvrzeného porušení práva na přesvědčivé rozhodnutí). Krajský soud tedy předmětnou žalobní námitku posoudil správně jako námitku, která stěžovateli nepřísluší. Stěžovatel teprve v kasační stížnosti namítl dotčení svých konkrétních procesních práv, a to práva seznámit se s úplným návrhem územního rozhodnutí a dalšími podklady a k tomuto návrhu se vyjadřovat. Tuto konkrétní námitku ovšem neuplatnil v žalobě, resp. v zákonné lhůtě pro její rozšíření (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), proto se z hlediska přezkumu kasačním soudem jedná o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož řízení má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takový důvod kasační stížnosti je nepřipustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Dále stěžovatel namítl pochybení stavebního úřadu, který jej neprodleně po obdržení návrhu na zahájení územního řízení neuvědomil o zahájení řízení. Podle § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. (ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu) je místně příslušná organizační jednotka občanského sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, oprávněna, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby byla předem informována o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení je občanské sdružení oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů od zahájení řízení orgánu státní správy, který řízení zahájil; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Podle § 35 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), se územní řízení zahajuje na písemný návrh účastníka řízení; správní řízení je zahájeno dnem doručení návrhu věcně a místně příslušnému správnímu orgánu (§ 18 odst. 2 správního řádu). Návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby byl stavebnímu úřadu doručen dne 6. 3. 2003. Stavební úřad dopisem ze dne 15. 7. 2003 sdělil stěžovateli, k jeho písemné žádosti o informaci o zahájení územního řízení ze dne 23. 2. 2003, že návrh na vydání územního řízení byl podán, řízení bylo přerušeno a zahájení územního řízení bude všem účastníkům oznámeno veřejnou vyhláškou na úřední desce stavebního úřadu. V posuzované věci se tedy jednalo o řízení návrhové, které bylo zahájeno dnem podání předmětného návrhu Ústeckým krajem, tj. nyní osobou zúčastněnou na soudním řízení. Z povahy věci není možné, aby správní orgán

předem informoval občanské sdružení o správních řízeních zahajovaných na návrh účastníka řízení, tzn. když zahájení řízení nezávisí na vlastní iniciativě správního orgánu. Ve vztahu ke vstupu občanského sdružení do správního řízení a znejistění postavení stěžovatele v řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, již dříve Nejvyšší správní soud vyslovil (srov. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, čj. 3 As 10/2004 - 72, č. 659/2005 Sb. NSS), že pokud je správní řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona č. 114/1992 Sb., zahájeno z podnětu účastníka, musí být osmidenní lhůta pro přihlášení se k účastenství počítána od okamžiku, kdy bylo občanské sdružení o zahájení řízení informováno. Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že stavební úřad měl stěžovatele informovat o zahájeném řízení neprodleně po zahájení územního řízení, a to písemně a individuálně, neboť jediné tak lze zajistit reálnost oprávnění plynoucích z ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb.. Pokud v posuzovaném případě stavební úřad stěžovateli pouze sdělil, že návrh na umístění stavby sice obdržel, nicméně oznámení o zahájení řízení bude po doplnění návrhu oznámeno veřejnou vyhláškou na úřední desce města Litoměřice, pochybil. Správní soudy setrvale judikují (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2006, čj. 30 Ca 5/2006 - 21, č. 1330/2007 Sb. NSS), že doručování veřejnou vyhláškou představuje formu uvědomění účastníků řízení o skutečnostech, které by jim byly jinak sděleny přímým doručením písemnosti; nelze proto tímto způsobem nahrazovat postup předvídaný v § 70 zákona č. 114/1992 Sb., a mít jej za informaci občanského sdružení o zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem. Navzdory tomuto pochybení stavebního úřadu však stavební úřad stěžovatele považoval za účastníka řízení a takto s ním i jednal; tuto skutečnost stěžovatel nezpochybňuje. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stavební úřad pochybil, když stěžovatele v souladu s § 70 zákona č. 114/1992 Sb. individuálně neinformoval o zahájení územního řízení, ale vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem v posuzovaném případě nemohlo mít procesní pochybení stavebního úřadu bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud stabilně judikuje, že o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo [srov. rozsudek ze dne 14. 10. 2005, čj. 6 Ads 57/2004 - 59, www.nssoud.cz, v němž byl citovaný názor vysloven ve vztahu k vadě řízení před soudem /§ 103 odst. 1 písm d) s. ř. s./, a dále rozsudek ze dne 8. 3. 2007, čj. 8 Afs 102/2005 - 65, www.nssoud.cz]. Nejvyšší správní soud tedy stížní námitku neshledal důvodnou.

Namítl-li stěžovatel, že uvedeným pochybením byla opomenuta další sdružení a žalovaný nevyhověl jeho požadavku prověřit toto opomenutí, jedná se o nepřípustnou námitku, neboť se týká práv jiných subjektů (hypoteticky opomenutých sdružení). Žalobní legitimace stěžovatele se odvíjí od jeho procesních práv ve správním řízení, proto může stěžovatel v soudním řízení namítat nezákonnost správního rozhodnutí jen potud, tvrdí-li, že ve správním řízení byla zkrácena jeho procesní práva (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2004, čj. 28 Ca 444/2001 - 100, č. 291/2004 Sb. NSS, popř. již shora citované rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 8/2005 - 118 a Vrchního soudu v Praze čj. 5 A 98/98 - 109). Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žádné jiné občanské sdružení v posuzované věci svoji účast neoznámilo, a nepodalo ani žalobu nebo kasační stížnost.

Stěžovatel dále vytkl krajskému soudu, že se opomněl vypořádat s námitkou, podle níž dotčené orgány státní správy nezjistily spolehlivě skutečný stav věci, když souhlasily se stavbou dříve, než do ní byla včleněna okružní křižovatka. Nejvyšší správní soud z napadeného rozsudku zjistil, že stanovisky dotčených orgánů státní správy se krajský soud zabýval na str. 9 a 10 svého rozsudku. Krajský soud uvedl, že otázkou neúplné dokumentace pro posouzení stavby dotčenými orgány státní správy se žalovaný zabýval na str. 9 a 10 [*pozn. NSS: z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se touto námitkou zabýval pouze na str. 9*] svého rozhodnutí (čj. ÚPS/18/4170/04/Zá) a odkázal na jeho vysvětlení. Nejvyššímu správnímu soudu z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se v odvolacím řízení touto námitkou zabýval a shledal, že podmínky, které dotčené orgány státní správy navrhly ve svých stanoviscích (např. řešení hlučnosti stavby), byly zapracovány do stavební dokumentace a výrokové části územního rozhodnutí. Stěžovatel navíc v této souvislosti v žalobě mimo práva na přesvědčivé rozhodnutí netvrdil žádné zkrácení svých procesních práv. Krajský soud proto uvedenou námitku správně posoudil jako nedůvodnou. Stěžovatel předmětnou obecně formulovanou žalobní námitku rozšířil a doplnil v kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že tak neučinil v žalobě, resp. v zákonné lhůtě pro její rozšíření (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), jedná se z pohledu přezkumu kasačním soudem o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož řízení má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takový důvod kasační stížnosti je nepřipustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Namítl-li stěžovatel, že krajský soud přezkoumal pouze formální náležitosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení a nikoliv jejich obsahovou správnost, nelze mu přisvědčit. Krajský soud k obecně formulované námitce nesprávnosti napadeného rozhodnutí přezkoumal rozhodnutí žalovaného nejen v rozsahu žalobních námitek, ale i z materiálního hlediska. Nejvyšší správní soud připomíná, že soudní přezkum ve správním soudnictví není co do svého rozsahu přezkumem neomezeným. Správní soudy přezkoumávají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Je proto nezbytné, aby žalobce rozhodné skutečnosti, které podle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, resp. prohlášení jeho nicotnosti, v podané žalobě konkrétně uvedl, protože jenom tak se jimi může soud kvalifikovaně zabývat. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů nutně odpovídá odůvodnění soudního rozhodnutí. Soudní přezkum musí probíhat v mezích žalobních bodů; důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitek nelze z povahy věci odůvodnit konkrétním způsobem, protože nelze předjímat, co konkrétně žalobce namítal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 As 73/2006 - 121, www.nssoud.cz). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto stížní námitku důvodnou.

Stěžovatel zpochybnil i posouzení žalobní námitek, podle níž bylo-li doručováno části účastníků do vlastních rukou a ostatním veřejnou vyhláškou, jednalo se o porušení zásady rovnosti účastníků, které se dotklo práv stěžovatele. Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad původně územní rozhodnutí čj. SÚ/568/03/Be doručil pouze některým účastníkům do vlastních rukou a posléze rozhodnutí doručil veřejnou vyhláškou vyvěšenou mj. na úřední desce stavebního úřadu. Krajský soud popsane skutečnosti uvážil a dovodil, že toto pochybení nemělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud shledal závěr krajského soudu správným a dodává, že jakkoliv se

jedná o procesní pochybení stavebního úřadu, nemělo za následek zkrácení práv stěžovatele. Každé porušení ustanovení o řízení správním orgánem nemusí být důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí, takovým důvodem je pouze procesní pochybení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *a contrario*], tedy procesní pochybení určité intenzity. Soud tak vždy hodnotí, zda vydáním napadeného rozhodnutí nebo v předcházejícím řízení došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení jako celku. Procesní pochybení správního orgánu vede k nezákonnosti rozhodnutí tehdy, je-li takové intenzity, že s přihlédnutím k celkové komplikovanosti řízení a k povaze rozhodované věci může ohrozit právem chráněné zájmy účastníků. V posuzovaném případě se však jedná o pochybení, které lze vzhledem k následnému postupu stavebního úřadu považovat za méně závažné. Co do obavy stěžovatele, spočívající v nejistotě v okamžiku doručení rozhodnutí účastníkům řízení a tím i v právní moci rozhodnutí, Vrchní soud v Praze již v minulosti vyslovil (srov. usnesení ze dne 26. 11. 1997, čj. 6 A 28/97 - 18, ASPI), že pokud stavební úřad doručuje stavební povolení veřejnou vyhláškou (§ 69 odst. 2 stavebního zákona a § 26 odst. 1, 2 správního řádu), je vyloučeno, aby některým účastníkům řízení bylo rozhodnutí doručováno do vlastních rukou podle § 24 správního řádu a dodání písemného vyhotovení rozhodnutí takovým účastníkům nemá právní účinky doručení. Z uvedeného pak vyplývá, že předmětné procesní pochybení stavebního úřadu nemělo za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Konečně stěžovatel namítl nesprávné posouzení otázky podjatosti pracovníků krajského úřadu. Krajský soud vyšel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, vysloveného ve shora citovaném rozsudku čj. 2 As 21/2004 - 67. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavřel, že úředníci územních samosprávných celků jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících se obce či kraje, tedy *de facto* jejich zaměstnavatelů; pouze tato situace, která je zákonem výslovně připuštěna, předpokládána a vyžadována, nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti pracovníka orgánu územně samosprávného celku, a to i přes pracovní či obdobný vztah k takovému celku jakožto účastníku řízení či z toho plynoucí jistou finanční závislost; aby pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka byly v takových případech dány, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétní případě. Stěžovatel polemizoval s právním názorem Nejvyššího správního soudu ve stanovisku přiloženém ke kasační stížnosti. Z obsahu správního ani soudního spisu ovšem nevyplynuly žádné skutečnosti, které by mohly založit pochybnosti o nepodjatosti některých zaměstnanců krajského úřadu a současně stěžovatel neoznačil žádného pracovníka konkrétně - své námitky podjatosti směřoval plošně vůči zaměstnancům krajského úřadu a odůvodnil je toliko jejich zaměstnaneckým poměrem ke krajskému úřadu, tj. podle jeho tvrzení k investorovi. Nejvyšší správní soud uzavírá, že za takových okolností nelze vyvodit poměr zaměstnanců krajského úřadu k účastníkům řízení, který by odůvodňoval pochybnost o jejich nepodjatosti (§ 9 odst. 1 správního řádu). Pokud stěžovatel ve své argumentaci odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 1. 2004, čj. 30 Ca 69/2003 - 39, Nejvyšší správní soud připomíná, že tento rozsudek byl zrušen právě shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 21/2004 - 67. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci důvod odchýlit se od právního názoru, který již dříve zaujal v jiné věci a i poslední stížní námitku posoudil jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu